

KIRJE VSDTP:n KESKUSKOMITEALLE

Kalliit toverit!

Itseään arvossa pitävä puolue ei voi sietää rikkuruutta eikä rikkureita keskuudessaan. Tämä on selvää. Ja mitä enemmän ajatellaan Zinovjevin ja Kamenevin esiintymistä puolueellemme vieraassa lehdistössä, sitä kiistattomammaksi käy, että heidän menettelynsä on täydellistä rikkuruutta. Kamenevin meriselitys Pietarin Neuvoston istunnossa on jotain suorastaan halpamaista; hän on nähkääs aivan samaa mieltä kuin Trotski. Mutta onko todellakin vaikea käsittää, että Trotski *ei voinut*, hänellä ei ollut oikeutta, hän ei saanut puhua vihollisille enempää kuin mitä hän puhui. Onko todellakin vaikea käsittää, että puolue, joka salaa viholliselta *oman* päätöksensä (siitä, että aseellinen kapina on välttämätön, että kapina on täysin kypsynyt, että valmistaudutaan kaikin puolin j.n.e.), on *velvollinen*, jo tämä päätös *velvoittaa* panemaan julkisissa esiintymisissä ei ainoastaan syyn, vaan myös aloitteen vihollisen kontolle. Vain lapset saattavat olla tätä ymmärtämättä. Kamenevin meriselitys on vain kieroilua. Samaa on sanottava Zinovjevin meriselityksestä. Ainakin hänen „puolusteleavasta” kirjeestään (kaiketi Pää-äänenkannattajaan), kirjeestä, jonka minä vain näinkin (sillä eriävää mielipidettä, muka eriävää mielipidettä, josta *porvarillinen* lehdistö toitottaa, minä, Keskuskomitean jäsen, en ole tähän asti nähnyt). Zinovjevin „todisteista”: Lenin lähetti kirjeitään joka taholle „ennen minkäänlaisten päätösten tekemistä”, ettekä te esittäneet vastalauseitanne. Kirjaimellisesti tällä tavalla kirjoittaa Zinovjev alleviiva-ten itse neljällä viivalla sanan *ennen*. Onko tosiaankin vaikea ymmärtää, että *ennen* kuin keskus on tehnyt

päätöksen lakosta voidaan sen puolesta ja vastaan agitoida, mutta lakon hyväksi tehdyn päätöksen *jälkeen* (ja kun on tehty lisäpäätös salata se viholliselta), sen jälkeen lakkoa vastaan agitoiminen on rikkuruutta? Tämän ymmärtää jokainen työmie. Kysymystä aseellisesta kapinasta käsiteltiin keskuksessa syyskuusta asti. Silloin Zinovjev ja Kamenev olisivat voineet ja heidän *olisi pitänyt* esiintyä kirjallisesti, jotta *kaikki* nähtyään heidän todisteensa olisivat voineet arvostaa heidän täydellisen neuvottomuutensa. Sellainen menettely, että kokonaisen kuukauden ajan *ennen* päätöksen hyväksymistä salataan puolueelta katsomukset ja sitten päätöksen *jälkeen* levitetään eriävää mielipidettä, on rikkuruutta.

Zinovjev ei ole käsittävinään tätä eroa, ei ole ymmärtävinään, että sen jälkeen kun on tehty päätös lakosta, kun siitä on keskuksen päätös, vain rikkurit voivat agitoida alemmissa asteissa päätöstä vastaan. Tämän käsittää jokainen työmie.

Ja Zinovjev on nimenomaan agitoinut keskuksen päätöstä vastaan ja yrittänyt ajaa sen karille niin sunnuntaina pidetyssä kokouksessa, missä hän ja Kamenev eivät saaneet yhtään ääntä, kuin myös nykyisessä kirjeessäänkin. Zinovjevillä nähkääs riittää julkeutta väittää, että „puolueen mielipidettä ei ole kysytty” ja että sellaisia kysymyksiä „ei kymmenen miestä voi ratkaista”. Ajatelkaahan. Kaikki keskuskomitealaiset tietävät, että ratkaisevassa kokouksessa oli läsnä enemmän kuin kymmenen Keskuskomitean jäsentä, että oli läsnä *täysistunnon enemmistö*, että Kamenev itse sanoi tuossa kokouksessa: „Tämä on ratkaiseva kokous”, että poissa olleista Keskuskomitean jäsenistä tiedettiin tarkasti, että *enemmistö* heistä *ei ollut* Zinovjevin ja Kamenevin kannalla. Ja nyt, sen *jälkeen* kun Keskuskomitea on tehnyt päätöksen kokouksessa, jonka Kamenevkin tunnusti *ratkaisevaksi*, Keskuskomitean jäsenellä riittää julkeutta kirjoittaa: „Puolueen mielipidettä ei ole kysytty”. „Sellaisia kysymyksiä ei kymmenen miestä voi ratkaista”; tämä on täydellistä rikkuruutta. Puolueen edustajakokoukseen asti päättää Keskuskomitea. Ja Keskuskomitea päätti. Kamenev ja Zinovjev, jotka eivät esiintyneet kirjallisesti *ennen* päätöstä, alkoivat *kiistää* Keskuskomitean päätöstä sen *jälkeen*, kun tämä päätös oli tehty.

Tämä on täydellistä rikkuruutta. Päätöksen tekemisen jälkeen *ei* mikään kiistäminen *ole sallittua*, kun on kysymys viipymättömästä ja *salaisesta* lakkoon valmistautumisesta. Zinovjevillä riittää julkeutta sälyttää nyt „vihollisen varoittaminen” *meidän* niskoillemme. Missä on hävyttömyyden raja? Kuka tosiaankin pilasi asian, teki tyhjäksi lakon „varoittamalla vihollista”, elleivät juuri ne miehet, jotka esiintyivät *puolueellemme vieraassa* lehdistössä?

He esiintyivät puolueen „ratkaisevaa” päätöstä *vastaan* sellaisessa lehdessä, joka on *tässä* kysymyksessä samaa mieltä kuin koko porvaristo.

Jos tällaista siedetään, ei puolue ole mahdollinen, puolue on hajonnut.

Kun sanotaan „eriäväksi mielipiteeksi” sitä, minkä Bazarov on onkinut tietoonsa ja julkaissut puolueellemme vieraassa lehdistössä, niin se on puolueen pilkkaamista.

Kamenevin ja Zinovjevin esiintyminen puolueellemme vieraassa lehdistössä oli erikoisen katalaa vielä siksi, että puolue ei voi kumota julkisesti heidän *parjaavaa valhettaan*: päätökset päivämäärästä eivät ole tiedossani, kirjoittaa ja painattaa Kamenev omassa nimessään ja Zinovjevin nimessä. (Zinovjev on sellaisen lausunnon jälkeen täysin vastuussa Kamenevin kaikesta menettelystä ja esiintymisestä.)

Miten Keskuskomitea voi sen kumota?

Emme voi sanoa kapitalisteille totuutta, nimittäin että olemme *päätäneet* tehdä lakon ja että olemme *päätäneet salata valitsemamme alkamishetken*.

Emme voi kumota Zinovjevin ja Kamenevin parjaavaa valhetta *vahingoittamatta vielä enemmän asiaa*. Siinä juuri ilmeneekin näiden molempien miesten ääretön kataluus, todellinen petturuus, että he ovat kavaltaneet lakkolaisten suunnitelman kapitalisteille, sillä kun kerran me vaikenemme lehdistössä, niin jokainen arvaa, *miten* asia on.

Kamenev ja Zinovjev *paljastivat* Rodzjankolle ja Kerenskille puolueensa Keskuskomitean päätöksen aseellisesta kapinasta sekä siitä, että aseellisen kapinan valmistelu, valittu aseellisen kapinan alkamispäivä salataan viholliselta. Se on tosiasia. Tätä tosiasiaa ei voida kumota millään kieroiluilla. Kaksi Keskuskomitean jäsentä *paljasti* parjaavalla valheella kapitalisteille työläisten päätöksen.

Tähän voi olla ja pitää olla vain yksi vastaus, Keskuskomitean viipymätön päätös:

„Keskuskomitea toteaa Zinovjevin ja Kamenevin esiintymisen puolueellemme vieraassa lehdistössä olevan täydellistä rikkuruutta ja erottaa heidät molemmat puolueesta”.

Minun ei ole helppoa kirjoittaa tätä entisistä läheisistä tovereistani, mutta pidän epäröintiä tässä asiassa rikoksena, sillä vallankumouksellisten puolue, joka ei rankaise huomattavia rikkureita, *on mennyttä*.

Kysymystä aseellisesta kapinasta ei ole *poistettu*, puolue ei ole ottanut sitä pois päiväjärjestyksestä, vaikka rikkurit, jotka paljastivat aikeen Rodzjankolle ja Kerenskille, olisivatkin saaneet sen lykkäytymään ehkä pitkäksi aikaa. Miten voimme valmistautua aseelliseen kapinaan ja valmistaa sitä, jos *siedämme* keskuudessamme „huomattavia” rikkureita? Mitä huomattavampi, sitä *vaarallisempi*, sitä vähemmän ansaitsee „anteeksiantoa”. On n'est trahi que par les siens, sanovat ranskalaiset. Petturiksi voi tulla vain *oma* ihminen.

Mitä „*huomattavampia*” rikkurit ovat, sitä välttämättömämpää on rangaista heitä viipymättä erottamalla puolueesta.

Vain siten voidaan tervehdyttää työväenpuolue, vapautua tusinasta selkärangattomia intelligenttipahasia ja tiivistäen vallankumoustaistelujain rivit kulkea kohti suuria ja suunnattoman suuria vaikeuksia, kulkea *vallankumouksellisten työläisten kanssa*.

Me emme voi julkaista totuutta: että Keskuskomitean ratkaisevan kokouksen *jälkeen* sunnuntaina pidetyssä kokouksessa Zinovjev ja Kamenev vaativat häikäilemättömästi asian *uudestikäsittelyä*, että Kamenev huusi häpeämättä: „Keskuskomitean hankkeet ovat menneet myttyyn, sillä se ei ole saanut viikossa mitään aikaan” (*en* voinut tätä kumota, sillä eihän saanut sanoa, *mitä nimenomaan oli saatu aikaan*), ja Zinovjev ehdotti viattoman näköisenä päätöslauselman, jonka kokous hylkäsi: „Ei aloiteta ennen kuin on neuvoteltu bolshevikkien kanssa, jotka saapuvat 20 p:nä Neuvostojen edustajakokoukseen”.

Ajatelkaahan: sen jälkeen kun *keskus* on ratkaissut kysymyksen lakosta, alempien renkaiden kokousta kehoitetaan lykkäämään sitä ja antamaan käsiteltäväksi (edus-

tajakokouksen kokoontuessa 20 p:nä, mutta sitten edustajakokousta lykättiin... Zinovjevit luottavat Lieberdaneihin), antamaan käsiteltäväksi *sellaiselle* kollegiolle, jota puolueen säännöt eivät tunnusta, jolla *ei ole* valtaa Keskuskomiteaan nähden ja joka *ei tunne* Pietaria.

Ja tämän jälkeen Zinovjevillä vielä riittää julkeutta kirjoittaa: „Tuskinpa sillä tavalla puolueen yhtenäisyyttä lujitetaan”.

Koettakaapa nimittää tätä muuksi kuin hajaannuksella uhkailuksi.

Tähän uhkailuun minä vastaan, että menen loppuun asti, hankin itselleni sananvapauden työläisten edessä ja *hinnalla millä hyvänsä* leimaan rikkuri Zinovjevin rikkuriksi. Vastaan hajoamisuhkailuihin julistamalla sodan loppuun asti, jotta molemmat rikkurit erotetaan puolueesta.

Ammattiliittohallinto päätti *kuukauden kestäneen* keskustelun jälkeen: lakko on kiertämätön ja kypsynyt, alkamispäivän salaamme isänniltä. Tämän jälkeen kaksi hallinnon jäsentä lähtee *joukkojen* keskuuteen kiistämään päätöstä ja kärsii haaksirikon. Silloin nämä kaksi menevät esiintymään lehdistössä kapitalistien edessä ja paljastavat parhaavalla valheella hallinnon päätöksen, siten puolittain ehkäisten lakon tai saaden sen lykkäytymään vähemmän sopivaksi ajaksi, varoittaen vihollista.

Se on täydellistä rikkuruutta. Ja sen vuoksi vaadin molempien rikkurien erottamista ja jätän itselleni oikeuden (koska he uhkaavat puoluetta hajaannuksella) julkaista *kaiken*, sitten kun se voidaan julkaista.

*Kirjoitettu lokakuun 19
(marraskuun 1) p:nä 1917*

*Julkaistu ensi kerran
marraskuun 1 p:nä 1927
„Pravda” lehdessä 250. numerossa*

*Julkaistun
konekirjoitusjäljennöksen mukaan*